

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

1914

Személy

Szerző

Cím *A diáknyomor*

Forrás:

Magyar székesfehérváros

Bp.

(Hely)

1914 1/10

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Helyszám

A diáknyomor.

A nyáron az egyetemi ifjúság köldött-ségileg kereste fel az egyetem tudós rektorát, hogy támogassa őket a diáknyomor enyhítésére megindított akciójukban, valamint hogy a szigorlati díjak *hitelezési rendszere* hozassék be.

Álljunk itt meg. Az ifjúság nyomoráról csak annak van fogalma, aki napról-napra azokat a kiéhezett, kékes-zöldes arcú, lerongyolt, állandóan az egyetemen reggeliző, ebédelő és ott melegedő ifjakat figyelemmel kíséri.

Ezek az egyetem kísértetei, nem zúgólódnak, nem panaszkodnak, nincsenek mások terhére, túriak az állapotjukat egy jobb jövő reményében. Vannak egyesek akiket a jogászok segélyegyesülete havi tíz-húsz koronával segít, de az ifjúi önértet és társadalomban elfoglalandó jövőbeli állás visszariasztja őket attól, hogy ruhaneműt is kikolduljanak maguknak.

Azok az ifjak pedig, kik nem részesülnek az egyesület jótéteményében, az egyetemre nem járnak, foglalkozást vállalnak, csak vizsgára jelentkeznek. Ezért nem volna rendén, ha katalógus olvasással elvonnák a kenyérkereseti lehetőséget a szegény egyetemi hallgatóknak.

A vizsgadíjakat felemelték. Ezzel meg-

nehezítették a szegény ifjak helyzetét, mert csak ezeket sújtja az új rendszer. A szigorlati díj ezelőtt 50 korona, ma száz korona; honnan vesz egy ilyen szerencsétlen flotás egyszerre lefizetendő száz koronát, amikor jobb államhivatalnokok is csak 20%-ra kapnak személyhitelt — még kérdés, hogy kapnak-e, kellő girans nélkül.

Az lett volna helyes és magasztos intézkedés, ha a szigorlati díjakat egyáltalán eltörölték volna, amint az másutt is van. Mindannak dacára a hitelezési rendszert nem tartjuk engedélyezhetőnek, mert számtalan példát tudunk a Műegyetemen ezen hitelezési rendszerrel történt visszaélésekről. — K. Jónás Ödön udvari tanácsos és Wittmann tanár, ez a világhírű tudósunk, adhatnának felvilágosítást, hogy a vizsgapénzekre adott kölcsönökből alig térül meg 20%.

Ha a közoktatási kormányának az az intenciója, hogy kevesbítse a tudományos pályára menők számát, úgy célját bizonyos tekintetben el is érte. Számtalan saját tapasztalatainkból merített példát tudnánk felhozni, hol a jómódú szülő is már nem kényszeríti fiát a tudományos pályára, hanem vagy a maga üzletébe állítja be, vagy olyan kereseti pályára adja, mely az ő társadalmi és vagyoni állásával összhangban van.

Kívánatos, hogy az általános közjó tá-

mogassa az egyetemi ifjúságot abbeli fáradozásában, hogy nyomorúságuk és sze-

génységük enyhítésére áldozatot hozzon. A bankok, takarékpénztárak, közkereseti társaságok, minden esztendőben kisebb-nagyobb adományokkal boldogítják a különféle érdemes és kevésbé érdemes, úgynevezett jótékonyági intézményeket. Azt tanácsolom az ifjúságnak, forduljanak Lánczy Leó dr. Ökegyelmességéhez kérelmükkel; meg vagyok győződve, hogy ez az igen derék jószívű úr, akinek van érzéke a jótékonyág iránt, az egyetemi ifjúsággal szemben mindenkor és minden alkalommal jóindulatot tanúsított, a diáknyomor enyhítésére irányuló törekvésüket valóra fogja váltani.